

ΕΤΟΣ 66ον

14 Ιανουαρίου 2018

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 2 (3372)

ΑΝΟΙΞΤΕ ΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Σήμερα, Κυριακή μετά τὰ Φῶτα, συμπύπτει καί τό τέλος τοῦ πανηγυρισμοῦ τῶν Θεοφανείων μέ τήν ἀπόδοση τῆς ἐορτῆς. «Ἐπεφάνη ὁ Σωτήρ, ἡ Χάρις, ἡ Ἀλήθεια». Φανερώθηκε ὁ Μεσσίας, γιά τόν Ὅποιο μίλησαν καί μᾶς προετοίμασαν οἱ Προφῆτες. Καί τώρα ὁ μέγιστος τῶν Προφῆτῶν, ὁ Τίμιος Πρόδρομος, ὁ ὁποῖος ἀξιῶθηκε καί νά βαπτίσει «τόν κηρυττόμενον», ἀφοῦ μᾶς βεβαίωσε ὅτι Αὐτός πού βάπτισε εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, πηγαίνει νά σφραγίσει μέ τό αἷμα του τήν ἀλήθεια τῆς μαρτυρίας του καί τόν ἀσυμβίβαστο ἀγώνα του κατά παντός ψεύδους.

Καί Ἀγωνοθέτης, καί Ἀγωνιστής

Τή σκυτάλη τώρα τήν παραλαμβάνει ὁ ἴδιος ὁ Ἀγωνοθέτης, ὁ ὁποῖος «ἐξῆλθεν νικῶν καί ἵνα νικήσῃ» (Ἀποκ. 6,2) σ' αὐτόν ἀκριβῶς τόν ἀγώνα τῆς ἀληθείας κατά τοῦ ψεύδους, τοῦ φωτός κατά τοῦ σκοτούς. Καί ὁ Χριστός ἀρχίζει «τό τρέξιμο» ἀπό τή Γαλιλαία, μιά περιοχὴ πού βρισκόταν σέ μεγαλύτερο σκοτάδι ἀπό τίς καθαρὰ ἐβραϊκές περιοχές, λόγῳ τῶν ἀπίστων ἐθνικῶν πού κατοικοῦσαν σ' αὐτή. Τό εἶχε προφητεύσει καί ὁ προφήτης Ἡσαΐας ὅτι ἀπό ἐκεῖ θά ξεκινούσε τό κηρυκτικό του ἔργο ὁ Χριστός· ἀπό ἓναν λαό πού κάθεται στό σκοτάδι καί στή σκιά τοῦ θανάτου.

Τελικά, σκοτάδι καί θάνατος εἶναι τό ἴδιο πράγμα. Δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει ἀληθινὴ Ζωὴ χωρὶς τό ἀληθινὸ Φῶς. Καί σέ μιά τέτοια σκιά θανάτου δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει καμία πορεία, καμία κίνηση, καμία πρόδος. Δέν περπατοῦσαν στό σκοτάδι· κάθονταν στό σκοτάδι, ἐπισημαίνει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Κι αὐτό δείχνει ὅτι δέν εἶχαν καμία ἐλπίδα νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τό σκοτάδι. Μὴ βλέποντας πού νά περπατήσουν, εἶχαν καταληφθεῖ ἀπό τό σκοτάδι, καταλήγει ὁ Χρυσορρήμων. Προφανῶς δέν ὑπάρχει χειρότερο κατάντημα γιά τόν ἄνθρωπο, ἀπό τό νά ἐπιτρέψει στό σκοτάδι νά κάνει κατάληψη στήν καρδιά του.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. δ' 12-17)

Ἡ ἀρχὴ τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἰησοῦ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς ὅτι Ἰωάννης παρεδόθη, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ καταλιπὼν τὴν Ναζαρετ ἐλθὼν κατώκησεν εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν ἐν ὄρισις Ζαβουλὼν καὶ Νεφθαλείμ, ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντος· γῆ Ζαβουλὼν καὶ γῆ Νεφθαλείμ, ὁδὸν θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα, καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου, φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς. Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρῦσσειν, καὶ λέγειν· Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μέσα σ' ἓναν τέτοιο λαό, πού ἔχει βουλιάξει στό σκοτάδι χωρὶς καμία ἐλπίδα, ἀνέτειλε τό φῶς, ὁ Χριστός. Δέν τόν ἀναζήτησαν αὐτοί. Ὁ ἴδιος φανερώθηκε σ' αὐτούς, ἐξηγεῖ πάλη ὁ Χρυσόστομος. Ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος Βουλγαρίας τό λῆει ἀκόμα πιό δυναμικά: Σχεδόν τούς καταδίωξε τό Φῶς τοῦ Χριστοῦ. Τούς «κυνήγησε» μέ τὴν ἀγάπη του.

Προϋποθέσεις φωτοδοσίας

Ὅμως αὐτό «τό κυνήγι», αὐτή ἡ καταδίωξη, σέ καμία περίπτωση δέν καταργεῖ τὴν ἐλευθερία τους. Τό Φῶς τοῦ Χριστοῦ δέν ἐπιβάλλεται οὔτε μέ προπαγάνδα οὔτε μέ πλῆυση ἐγκεφάλου. Εἶναι διακριτικό κάλεσμα σέ μετάνοια. Γλυκό ζύπνημα γιά μετοχή σέ ζῶη βασιλική.

Καί αὐτό τό πρῶτο κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι κάτι ριζοσπαστικά καινούργιο. Εἶναι ἀκριβῶς τό ἴδιο μέ τό κήρυγμα τοῦ Προδρόμου: «Μετανοεῖτε· ἤγγικε γάρ ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Μέχρι τώρα τό κήρυττε ὁ φίλος τοῦ Νυμφίου (Ἰω. 3,29). Τώρα τό κηρύττει ὁ ἴδιος ὁ Νυμφίος. Τώρα τό κηρύττει ὁ ἴδιος ὁ Βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν. «Ἦρθα», μᾶς λῆει. «Τώρα εἶμαι τόσο κοντά σας. Ἔτσι κι ἀπλῶσατε τό χέρι σας, μέ ἀγγίξατε. Ἦρθα, γιά νά διώξω τό σκοτάδι, πού ἀφήσατε νά θρονιαστεῖ στήν καρδιά σας. Ἐγώ εἶμαι τό Φῶς τοῦ κόσμου. Ἀφήστε με νά γίνω Βασιλιάς σας. Ἀφήστε με νά γίνω Ἐλευθερωτής σας ἀπό τὴν τυραννία τοῦ σκότους. Ἦρθα, ὄχι γιά νά σᾶς ἐξουσιάσω, ἀλλῆ γιά νά σᾶς κάνω συμβασιλεῖς καὶ συγκληρονόμους τῆς Βασιλείας μου. Νυμφίος σας εἶμαι. Τὴν καρδιά σας πολιορκῶ μέ τὴν ἀγάπη μου. Δέν εἶμαι δυνάστης».

Τό Φῶς ἐλευθερώνει ἢ σκληβώνει;

Δυστυχῶς, ὅμως, πολλοί –ἐνίοτε ἴσως κι ἐμεῖς– ἀντί γιά τό Φῶς ἀγαπᾶμε τό σκοτάδι. Τό βόλημά μας στά πονηρά ἔργα, στά ἔργα τοῦ σκότους, ὄχι μό-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τὸν καιρόν, ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἄκουσε ὅτι ὁ Ἰωάννης συνελήφθη, ἔφυγε εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Ἔφησε τὴν Ναζαρέτ καὶ ἦλθε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν Καπερναοὺμ, ἡ ὁποία ἦτο κοντά εἰς τὴν λίμνην εἰς τὰ σύνορα Ζαβουλῶν καὶ Νεφθαλεὶμ, διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἐκεῖνο, πού ἐλέχθη διὰ τοῦ Ἡσαΐα τοῦ προφήτου, «Ἡ χώρα τοῦ Ζαβουλῶν καὶ ἡ χώρα τοῦ Νεφθαλεὶμ, ἡ ὁποία ἐκτείνεται κοντά εἰς τὴν θάλασσαν, ἡ γῆ πέραν ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην, ἡ Γαλιλαία τῶν ἐθνικῶν, ὁ λαός, πού κάθεται εἰς τὸ σκοτάδι, εἶδε μεγάλο φῶς καὶ εἰς ἐκείνους πού κάθονται εἰς τὴν χώραν καὶ τὴν σκιάν τοῦ θανάτου, ἀνέτειλε γι' αὐτοὺς φῶς». Ἀπὸ τότε ἄρχισε ὁ Ἰησοῦς νὰ κηρύττῃ καὶ νὰ λέγῃ, «Μετανοεῖτε, διότι ἐπλησίασε ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

(*Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀνωιάδου, Ἀμ. Αἰλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ*)

νο μᾶς ἐμποδίζει νὰ ἀγαπήσουμε τὸ Φῶς, ἀλλὰ καὶ μᾶς κάνει νὰ τὸ φοβόμαστε· κάποτε καὶ νὰ τὸ μισήσουμε. Διότι τότε, θεωροῦμε κι ἐμεῖς τὸ Φῶς, ὅπως ὁ Καβάφης, σάν μιά νέα τυραννία. Ἔτσι ἴσκει ὁ ποιητὴς στό ποίημά του «Τὰ παράθυρα». Ζώντας μέσα στό σκοτάδι τῶν παθῶν του, ἀπὸ τὴ μιά ἀναζητᾶει παράθυρα πρὸς τὸ φῶς, κι ἀπὸ τὴν ἄλλη τρέμει στή σκέψη ὅτι θὰ τὰ βρεῖ: «Μὰ τὰ παράθυρα δὲν βρίσκονται· ἢ δὲν μπορῶ νὰ τὰ βρῶ. Καὶ ἴσως καλύτερα νὰ μὴ τὰ βρῶ. Ἴσως τὸ φῶς νὰ εἶναι μιά νέα τυραννία. Ποίος ξέρει, τί καινούργια πράγματα θὰ δείξει».

Τὴν ἴδια ἀπέχθεια γιὰ τὸ φῶς εἶχε καὶ ἡ ποιήτρια Μαρία Πολυδούρη. Κι αὐτὴ ἐβλεπε τὸ φῶς σάν τυραννία. Λέει σέ ἓνα ποίημά της: Ἦ, χαμηλωστέ αὐτὸ τὸ φῶς. Πάρτε τὸ φῶς. Εἶναι ἡ στιγμή. Στὴ νύχτα τί ὠφελεῖ; Τὴ θέλω ὅλη δική μου. Πέρασε ἡ μέρα. Φτάνει πιά. Πάρτε τὸ φῶς. Μὲ τυραννεῖ. Φτάνει ἡ ἀπάτη μιᾶς ζωῆς. Μοῦ ἀρνεῖται τὴν ψυχὴ μου.

Τὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ, ὄχι μόνο δὲν ἀρνεῖται, ἀλλὰ καὶ μοῦ «ἐπιστρέφει τὴν ψυχὴ μου» (Ψαλμ. 22,3). Τῆς ξαναδίνει τὴ χαμένη της ζωὴ καὶ δύναμη. Μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού βλέπει τὸ κάλεσμα τοῦ Χριστοῦ σέ μετάνοια σάν ἄνοιγμα παραθύρου πρὸς τὸ Ἀληθινὸ Φῶς, σάν ἐξοδο στὴν «ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. 8,21).

Ἀρχιμ. Β.Λ.

14 Ἰανουαρίου 2018: ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

Ἀπόδοσις τῶν Θεοφανεῶν. Τῶν ἐν Σινῇ καὶ Ραϊθῶ ἀναιρεθέντων Πατέρων.
Ἦχος: βαρῦς – Ἑωθινόν: Ἰ´ – Ἀπόστολος: Ἐφεσ. δ´ 7-13 – Εὐαγγέλιον: Μτ. δ´ 12-17.

Ἡ ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 21 Ἰανουαρίου, ΙΕ´ Λουκᾶ (τοῦ Ζακχαίου).

Ἀπόστολος: Α´ Τιμ. δ´ 9-15. – Εὐαγγέλιον: Λκ. ιθ´ 1-10.

Νέες εκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Πρωτοπρ. Βασιλείου Ἰ. Καλλιακμάνη
Καθηγητῆ Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.

ΓΑΜΟΣ & ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ

(Α΄ ἔκδοση, διαστάσεις 13X22,5 ἐκ., σελ. 248)

Ὁ συγγραφέας πραγματεύεται τὰ διάφορα προβλήματα μέ τὰ ὁποῖα ἔρχεται ἀντιμέτωπη ἡ σύγχρονη οἰκογένεια μέ τρόπο εὐληπτο, προκειμένου ὁ ἀναγνώστης νά κατανοήσει τίς βαθύτερες ἔννοιες πού διέπουν τίς σχέσεις τῶν συζύγων, τή σπουδαιότητα τῆς σωστῆς διαχείρισης τῶν διαφορῶν καταστάσεων, τίς ὁποῖες μπορεῖ νά ἀντιμετωπίσουν τὰ παιδιά τους, ἀλλά καί τόν τρόπο νά τὰ συμβουλευθεῖ κανεῖς. Ἰδιαίτερη μνεία κάνει ὁ συγγραφέας στό ὑπάρχον ἀνησυχητικό πρόβλημα τῆς ἐνδοοικογενειακῆς βίας. Ταυτόχρονα, πραγματεύεται ἠθικά διλήμματα τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζει τό ζευγάρι, ὅπως γιά παράδειγμα αὐτό τῆς τεκνοποίησης κ.ἄ. Ἕνα ἀπαραίτητο ἐγχειρίδιο γιά ποιμένες, ἐκπαιδευτικούς, θεολόγους καί οἰκογενειακοὺς συμβούλους.

Κώστας Λουδοβίκος

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ:

Πολιτισμός Ἀναστάσεως

σέ τοιχογραφίες – Προσευχές τοῦ 21ου αἰώνα.

Παρεκκλήσι ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου στά Λεῦκτρα Θηβῶν.

(Α΄ ἔκδοση, διαστάσεις 23X19 ἐκ., σελ. 224)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὄρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἀγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
